

וארוכתך ממשכן תצמח!

אנחנו נעסוק בנקודה מהותית שמקיף לנו את כל פרשיות המשכן מתרומה ואילך. בבירור נקודה מקיפה שכל אחד צריך לשאול את עצמו בנושא זה. לכל יהודי הפשוט ביותר ברור וידוע שהקב"ה אין לו דמות הגוף ואינו גוף ולא ישיגוהו משיגי גוף. וכל מה שיש לאיזה יהודי שייכת עם הקב"ה זה דרך התוה"ק שהקב"ה צמצם עצמו באינספור צימצומים בכדי ליצור את התוה"ק שאנא נפשי כתיבת היבית הקב"ה הכניס עצמו לתוכה כדי שנידבק בו. אבל ללכת ולבנות מעון לשכינה. זה הרבה יותר מכמה קומות מעל זה. זה לא נשמע אמיתי, לא הגיוני שיצורי חומר נתונים לקפריזות ולחשקים יבואו ויבנו את המשכן. הגם שעשאוהו חכמי לב ובראשם מרע"ה ובצלאל בן חור שהיו בדרגות גבוהות מאוד. אבל משמעות הכתוב שאכן כל כלל בנו יחדו את המשכן ויש לכולם חלק בעשייתו. וככלל מה היה צורך לבו"ת שאנו נבנה, כלום לא יכול היה להוריד משמיא את המשכן בנוי? ואמנם יש הרבה ביאורים בזה, על דרך בלבבי משכן אבנה וכו'. אבל אחרי הכל פשוטו של מקרא כתוב את מה שדברנו, ועדיין הקושיא צורבת במסתרת מאחורי הרצון האלוקי?

1 מה עומד מאחורי הרצון האלוקי שיצורי חומר עמוסי קפריזות וחשקים יבנו מעון לשכינה?

2 אור מופלא של בעל הטורים בב' מקומות שופך אור על פרשיות המשכן
3 יסוד מדהים בתכונת הנפש שמלמדנו המכתב סופר זיע'א מביא את התעלומה לפתרונה

4 משוגעים על הכסף אבל פי כמה על הקב"ה מתורתו של האריה שאג זיע'א
5 נצחיות פרשיות המשכן לכל הדורות להעיד קבל עם ועדה כי יתן איש את ביתו באהבה בוז יבוזו לו

בסייעתא דשמיא עומדים אנו בעת חיתום רבת אנפין. חיתומו של החורף, חיתומו של זמן חורף, של החודש המופלא אדר שכל מעלותיו קיימין ושרירים גם אחרי פורים [ולא כתחושת האנשים שעד פורים וזהו] חיתומו של חומש שמות, חיתומם של פרשיות המשכן. לחיתום יש הרבה משמעויות וכבר למדונו חז"ל הכל הולך אחר החיתום. וא"כ א"צ שום ראי' לכך. ומי שלא זכה לתפוס איזה חיזוק בימי פורים הק', עדיין אפשר ב-נ-ק-ל מכח החודש הנשגב לתפוס משהו ועם זה לחתום את העת המופלאה הזו. וחתום הוא בר רושם מאין כמוהו על פני כתיבה בעלמא.

היתכן שאאע' ה יבוא בטענות על כסף?

ישנו רעיון ששמעתי מהרב מנשה ישראל רייזמן לפני שש שנים ונרחיב את הדברים בעקבותיו. ובכך יתחוויר לנו מסה מאלפת מה שמכונה בלשון העם 'מחוץ לקופסא' בכל עניין המשכן כתיבתו הנצחית לכלל ישראל לדורותיהם.

בטרם צאת בני"י ממצרים עת שריח הדרור עולה באפיהם, במוחם הם כבר מדמיינים עצמם צועדים מחוץ לחומות מצרים בהשקט ובשלווה. מרע"ה בא אליהם עם בקשה מיוחדת **דְּפַרְנָא בְּאֲזִיזֵי הָעַם וַיִּשְׁאַלוּ אִישׁוֹ מֵאֵת רַעְוֵהוּ וְאַשֶׁה מֵאֵת רַעְוֵתָהּ כְּלִי־כֶסֶף וְכָלִי זָהָב.**

מה קרה?. מבאר רש"י את רצון ה' **דבר נא - אין נא אלא לשון בקשה. בבקשה ממך הזהירם על כך שלא יאמר אותו צדיק אברהם ועבדו וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם.**

דברי רש"י כפשוטם לא מובנים, היתכן שאאע"ה שעבר עשרה נסיונות ועמד בהם בהצלחה יאמר דבר שכזה? האם הוא יבוא בערעור לקוב"ה על מה, על כסף? כביכול יש כאן איזה חוסר ישרות?

וגם אם רוצים לקיים רצון צדיק האם חסר אפשרויות לקוב"ה ליתן ממון לעם ישראל. האם יש כאן איזה הדרכה לפויילטטיקע'ס, לכל מיני דריירים למיניהם הלא הקב"ה אמת וחותרו אמת, וכל המושג אמת שקיימת בעולם זה רק דמיון של מליוני דמיונות ליד המושג חותרו אמת של הקב"ה?

נביא כאן מדברי **רבינו הטור** בחיבורו הנשגב עה"ת הקרוי בשם **בעל הטורים** מבאר רבות בדרך הרמז היכן שיש

במסורה כפילות של מילים. הרי"ז סימן למשמעות משותפת וכיו"ב, וע"פ דבריו יתבארו הדברים.

כיות מצרים כתמורה לשיעבוד אחד לאחד מאוצרו של בעל הטורים

שהקב"ה מתגלה למרע"ה בסנה הוא אומר לו **פֶּקֶד פִּקְדֹתַי אֶתְכֶם וְאֶת־הַעֲשׂוֹי לְכֶם בְּמִצְרַיִם** כותב בעה"ט **העשוי. ב' במסורה.** ואת העשוי לכם במצרים. ואידך כל הזהב העשוי למלאכה (להלן לח כד). שכל הזהב הבא להם במצרים היו מיחדים אותו למלאכת המשכן (תנחומא תרומה ה). ד'א כשביל שעשו מלאכה במצרים לקחו כל הזהב העשוי למלאכה בשכרם. ישנם ג' נקודות בדברי בעה"ט. הא' אנחנו רואים שכתוב בתורה ב"פ העשוי הא' הוא השעבוד הנורא שנעשה לבנ"י במצרים, והב' הוא הזהב שאותו עשוי בני"י למשכן ויש להם משמעות משותפת!

דבר נוסף מלמדנו בעה"ט שהיה להם קבלה כבר במצרים שכשיצאו משם הם יבנו משכן ויצטרכו לשם כך כסף וזהב וש"א"ד יקרים ולשם כך הם אספו את החומרים הללו ביתר שאת. נקודה אחרונה מציין בעה"ט שבעצם מהווה את נקודת השיתוף בין ב' תיבות העשוי שהזהב והכסף הללו הם תמורת השעבוד הנורא.

ויש לזה אסמכתא מבוררת באופן יוצא דופן בדברי בעה"ט בפרשתן פר' פקודי וז"ל **כְּלִי־זָהָב הַעֲשׂוֹי לְמִלְאָכָה כָּל־כְּלֵי־מִלְאָכָה הַקִּדְשִׁי מִבְּאֵר בְּעַה"ט** כל הזהב. ה' מיני זהב חח ונזם וטבעת וכומז כל כלי זהב (לעיל לה כב). כנגד העשוי להם ה' במצרים ענויין פרך, מרר, ענוי, לחץ, עבודה קשה: בעה"ט

לב. זה כואב לאבא שלנו - אאע"ה, איך הם נכנסו ואיך הם יצאו אולם כל זה היה קיים אילולא כאן נגמר הסיפור שיש להם רכוש גדול ותו לא מידי. אבל כאן הסיפור רק התחיל...

בא הבוי"ת ואומר להם בני אהובי האם הנכם חושבים שעמלתם לריק? האם הנכם שבורי לב מחמת כן? לא ולא! לא עמלתם לריק כלל, רק מחמת השעבוד והעבודה הקשה הזו אתם יצורי חומר תזכו לבנות מעון לשכינה! ורק מחמת כן תזכו לכך. הקב"ה לא היה צריך אותם בכדי לבנות לו מעון לי הכסף ולי הזהב וכו'. אבל בכדי לרפאות את נפשות ישראל הקב"ה נתן להם את הזכות הזו.

כשבנ"י שומעים זאת הם קיבלו תחיה ככריה חדשה ממש 'שמעת זלמן בגלל השברון לב הנורא שלנו אנו זוכים לבנות את המשכן אתה תופס מה קבלנו' העם כולנו נכנס לשמחה וצהלה והחיוך והשלווה תפסו את מקום העצבות הדיכאון. זה היה הריפוי האמיתי של כלל ישראל - בניית המשכן.

וזהי ההבטחה של הקב"ה לאאע"ה שיצאו ברכוש גדול זה לא ענין של קבלת ממון גרידא אלא ריפוי של כלל ישראל אחרי כל מה שיעברו שיצאו בריאים ושלמים, ולא יצאו לחירות רק מבחינה פיזית.

ולכך זיכה אותנו הקב"ה בבניית המשכן וכמוש"כ שזה היה השורש לזכות את כלל ישראל בבניית המקדש.

מבאר כאן את דבריו בפר' שמות אחד לאחד ממש שהזהב והכסף הם תמורה לשעבוד. אז עד כאן רואים שאכן זה התמורה לשעבוד שאמנם היה הכרחי לכלל ישראל להזדכך וליצור יצורי חומר שיתאו לאלוקות. אבל לא די בזה לענות על ב' הקושיות שהעלנו לעיל.

התעלומה הגיעה לפתרונה מכבשוננו של בעל המכתב סופר זיע"א

לכך נעלה קומה נוספת עם דברי 'המכתב סופר' זיע"א שחושף את הרובד הנסתר שבדברי בעה"ט. לכל אדם שיוצר או עובד בעניין מה, יש לו סיפוק מהיצירה שבדבר גם אם הכריחו אותו לעשות זאת. זהו תוכן פנימי בנפש שאדם שחרש או עיבד אדמה סלל כבישים בנה בנינים, כשרואה את שלימות הדבר יש לו סיפוק גם שהוכרח לעשות זאת.

במצרים הדברים לא התנהלו באופן זה, עיקר עניין השעבוד במצרים היה לשבור את הנפש לאלץ אנשים לעמול קשה אבל שלא יראו ברכה בעמלם שלא יראו פירות בכך. לחרוש שדה ולזרעה ולהרוס מיד את כל השדה כך גם בכל נדבך שנבנה היה שוקע באדמה לא היה כל תועלת בעבודה. דפוס עבודת כפייה שכוה משאיר פציעה בנפש שלא מתאחה. הקב"ה מוציא את בנ"י ממצריים הם בדרור, בחירות בשחרור. אבל יש להם פצע שלא מגליד ממ210 שנות סבל נפשי בל יתואר.

אאע"ה רואה את בניו יוצאים ממצרים ב"ה שזה הגיע, וגם ברכוש גדול הם יוצאים נו, אבל הם פצועים בנפש, שבורי

תאבנים לכסף אבל יותר מכך לאלוקות!

בכיוון ההסבר שדברנו עד כה ניתן לבאר עוד מדרש תמוה וז"ל **למה נסמכה פ' תרומה לפ' משפטים** הה'ד עשיתי משפט וצדק כל תניחני לעושקי. פיסקה תמוהה מאוד, נבאר עפ"י מה ששמעתי בשם האריה שאג זיע'א אם נתבונן בפר' יתרו, העם עומד על מרע"ה מהבוקר עד הערב. לכאורה מה יש לשאול כ"כ הרבה שאלות הרי עדיין לא קבלו את התורה"ק מה יש לשאול אין ירושות אין הרחבות אין טהרה אין שטעל"ס. אומר המדרש שדור המדבר חביב עליהם ממונם יותר מגופם! הם יצאו כל אחד ממצרים עם מינימום תשעים חמורים לובים טעונים בכל טוב נו, כבר לא קשה כלום.. זה אומר שהוא חייב לי וזה התערב איתי או התחייב וכו'. ומרע"ה היה צריך לפשר ביניהם.

כשנבוא לפרשתן פתאום אנו רואים תכונה הפוכה לגמרי ויאמרו אֵלֵימֶשֶׁה לְאָמַר מְרַגְמִים הָעַם לְהַבְיֵא מִדֵּי הַעֲבֹדָה לְמִלְאָכָה אֲשֶׁר־צִוְּתָה יְקֹנֵק לַעֲשֹׂת אֹתָהּ מֵה קורה כאן עד עכשו הם רבו מסביב לשעון ועכשו כל אחד מביא בלי גבול כבר אין מקום לזוהב ולכסף, איפה חביבות הממון שהיתה להם?

אלא רואים כאן שאצל כלל ישראל אהבת השי'ת היא מעל הכל הם מוכנים ליתן כל הון שבעולם לבוי'ת גם אם יש להם חביבות הממון. וזוהי כוונת דוד המע"ה בדברי כנסת ישראל לקוב"ה 'עשיתי משפט' היכן? בפר' יתרו. וצדק צדקה שלא ניתן לתאר בפר' תרומה שביקשו תרומה כנס"י הסתערה לתת אזי אויבערשטער כל תניחני לעושקי שהשטן לא יגע בכי הוא זה

בכנס"י. כי אין ולא תהיה אומה כזו בעולם. מתוק מדבש! אולם לדברי בעה"ט שהיתה להם קבלה שיצטרכו לבנות את המשכן, מתבאר היטב מה שכל אחד התווכח על ממונו, כל אחד רצה יותר ממון כיוון שכל אחד רוצה עוד חלק בבניית המשכן כל אחד היה מלא וגדוש אהבה לקוב"ה כקנאת סופרים תרבה חכמה.

**אריכות פרשיות המשכן עדות נצח באהבה
הדדית של קוב"ה וישראל**

בנקודת זמן זו של סוף חודש אדר חודש שהתגלה אהבה הגדולה של כלל ישראל לקוב"ה התורה מאריכה לנו את הפרשיות הללו להראות את החביבות הזו של כלל ישראל לקוב"ה וכמה הקוב"ה מחבב את כלל ישראל שעם חטא העגל הקב"ה מקבל באהבה ובחיבה ומעיד לכל העולם שנתכפר להם החטא ולכך מאריכים בפרשיות הללו שהם מבטאים את אהבת

הנצח של קוב"ה וישראל אחד לשני ויש בזה מעין בחינה שכלל ישראל אוהבים את הקב"ה עם כל מה שעברו במצרים והקב"ה אוהב אותנו עם חטא עגל והמסתעף קשר נצחי שבל ינתק לעולם. ובכדי להשריש זאת אנחנו נקרא ונשנה עוד פעם מה שהשי"ת מצווה למרע"ה ומה שמרע"ה מצווה לכלל ישראל ולכך מונים שוב את כל מה שעשו כדרך שאדם חוזר על דבר שהוא אוהב שוב ושוב ותורת הנצח מעידה על הקשר הנצחי קוב"ה אורייתא וישראל חד הוא שאנו שונים את הנתינה כמה פעמים והקב"ה מתאר את הנתינה שוב ושוב!! יה'ר שכפאתי חודש גאולת ישראל לעולמי עד תתעורר אהבה הישנה וניגאל גאולת נצח תכף מיד ממש אכיר!